



Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

3. Æternitatis locus cur mansio dicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Altera mare salum, insanum intrinseabile morueras, & ecce illud *Altera* tibi mari mortuo miser corditer conmutatur, utinam per mare *Altera* mortuum ad terram viventium valeas pertransire. Comparat hic scriptor omnia hujus vitæ ad verum mari mortuo, æterna verò supplicia mari sallo & intrinseabili. Nemo utrumque evadit, aut hoc aut illud navigandum est. Quid agis, o homo, (exclamat D. Chrysostomus) cælum paras ascendere, & interrogas ne qua tibi difficultas occurrat. Quidquid faciamus, hoc mare mortuū transcendum est, penes nos est an in tranquillū portū beatitudinis appellere velimus. *Fons sapientie, verbum Dei* in excelsis, & ingressus illius mandata æterna. Per mare hoc mortuum, in regionem vivorum, si alia non pater, quā vi mandatorum Dei. Oraculum, liquidissimum habemus: Si vis ad vitam ingredi, serva mandata. Per hos fines aditur Aeternitas. Quod si ab hujus ævi Theologo queratur: Quid est ergo aeternitas? Est cæculus (dicit) in se recurrens, cujus centrum SEMPER, circumferentia NVNQVAM, hoc est, NVNQVAM FINIRI. Quid est Aeternitas? Est orbis undique rotundus, sui que similis, in quo non est principium nec finis. Quid est Aeternitas? Rota que semper volvitur, & volvetur in omne volubilis ævum. Quid est Aeternitas? Est annus jugiter revolutus, qui ubi moritur & occidit, ibi & renascitur rursusque oritur. Quid est Aeternitas? Fons jugis, in quo per meandros aquæ ad suam semper reflunt originem, ut iterum fluant. Quid est Aeternitas? Perennis scaturigo, juges emanans aquas, sed aquas vel benedictionis suavitatis, vel amarissimas maledictionis. Quid est Aeternitas? Labyrinthus innumeris sese gyris intorquens, qui ingressos perpetuò circumducit, circumagat & perdit. Quid est Aeternitas? Est abyssus spirarum & revolutionum; est spira semper gyrans & circulans in immensum. Quid est Aeternitas? Anguis orbiculatim in se reflexus, caudam ore complectens, qui in sui fine rursus semper incipit, & incipere nunquam desinet. Quid est Aeternitas? Est duratio semper præfens, est unum perpetuum HODIE, quod non transit in præteritum, aut futurum. Quid est Aeternitas? Est ævum ævorum, ait Dionysius, quod non interit, sed eodem modo semper se habet. Quid est Aeternitas? Est principium sine principio, sine medio, sine fine. Est jugiter interminatum, semperque inchoans principium: in quo beati beatā vitam continuò auspicantur, novisque voluptatibus perpetuò affluunt: in quo damnati semper moriuntur, postque omnem mortem mortisque luctum, rursus jugiter mori & cum morte luctari incipiunt. Quamdiu Deus erit Deus, tamdiu beati erunt beati, tamdiu regnabunt & triumphabunt; tamdiu damnati infandum ardebunt & clamabunt: Cruciamur in hac flammâ, cruciandi & torquendi Aeternum.

III. Aeternitatis locus, cur mansio dicatur?

De quo Leo Alexandrinus Pontifex Joannes, summæ pietatis vir, ægros viferebat sæpius, socium habebat quodotro Troilum Episcopum, numorū magis quā egrotorum amantem. Huic in aurē insulans Joannes: Amabo, inquit, frater, amicos Christi juvenem. Callidus ad hæc Troilus, & animi morbu vafre dissimulans, pecuniā omnem, quam tunc servus rebus emēdis aliis secum ferebat, egenis dari præcepit. Nec ita multo post febriculā cepit tentari, quam ei creavit avaritia. Audiit hoc Alexandrinus Patriarcha, & morbi causam, quæ erat, facili conjecturâ affecutus, tantundem argenti, quantum nuper inter ægros distributum, secum ipse ad febrientem attulit, & producto nonnulli sermone: Jocabar, inquit, nuper, & æte stipem ægrotis rogabā, cum ea sermo meo deesset, & in bonā fide mutuos philippicos refero, & gratias ago. Vidit Troilus præsentem monetā, & mox docilis illa febris remittere, & æstus mitigari, & omnia jam melius habere, itaque & ad prandium valentior surgere, & unā ire ad mensam: secundum meridiem finit.

Tom. I.

que epulis Troilus domi dormire cepit, & suaviter meridiari. Vidit hic per somnium amplissimas aedes, & in earum fronte super januam titulum: Mansio æterna, & requies Troili Episcopi, gaudet somnians, sed mox aliud videt & dolet. Adest qui adductis secū operis seridū imperans: Tollite, inquit, hanc edium inscriptionē, & istam ejus loco suffigite: Mansio æterna, & requies Joannis Archiepiscopi Alexandria, empti libris triginta argenti. Horrui ad somnium istud Troilus, nec vanū esse voluit, & ex avaro atque immidi, multo liberalior in egenos presertim, evasit. Hoc illi vel in somnis Aeterna illa mansio vita persuasit.

O beate mansiones, & ideo beate, quia æterna! Quā cupit Christus ut tabernulas nostras, & tuguriola brevituræ fastidiamus, illas amemus, ad illas properemus MANSIONES ATERNAS: In domo patris mei, inquit, mansiones multæ sunt: nemo hinc arceatur nisi a seipso: loquens neminem excludit, lōgē quā amplissimus, tempus neminē expellit, mansio illic est, & quidē MANSIO AETRNA.

O æterne, misericors Deus! o æterna veritas! o vera charitas! o chara æternitas! caritati nostræ sic medere, ut è præsentibus & brevibus temporis agnoscamus futuras, horribiles, æternas pœnas. Ductos & doce nos, ut bona peritura sic possideamus, ne amittamus æterna: commissas noxas sic lugeamus, ut supplicium evadamus æternum; sic nos geramus in hospitio, ne MANSIONIBVS ATERNIS excidamus; sic progrediamur in viā, ne repellamur à patriā.

CONSIDERATIO II.

In quibus natura representet Aeternitatem.

Aeternitatem ergo agnoverunt etiam idololatæ, Idololatæ qualemcunque illam, quā & per certa signa de agnoverunt. scripserunt, Deus enim illis manifestavit, ita ut sint inexcusabiles. Quāto jam commendatior debet esse hæc cogitatio Christianis, quibus æternitas aliter longē melius depingitur, propter quod inexcusabilis es, o homo, qui quis saluberrimam hanc Aeternitatis memoriam etiam monitus, tradis tamen securæ oblivioſi. Sæpe tibi in oculis sunt annuli & circuli, spherulæ & globi, sellæ & sessorū lectuli, sol & luna oculos identidem incurrunt. Et hæc aspecta Aeternitatis tibi memoriam ingerunt. Sed & Natura ipsa, bona mater, ea in publicum proponit, quorum aspectu auditūque ad Aeternitatem meditantem, invitatis.

Memorat Solinus, Arcadiæ lapidem (Asbestos dicitur) ubi flammæ semina cœcepit, continuis panē ignibus lapis semardere. Idē in delubris olim & sepulchris ex illo lampades cōcinnabantur. Cujus etiam D. Augustinus meminit. Adde Plinium, Volateranum, Dioscoridem, & alios qui mira referunt de lini quodam genere. Varii hoc nominis est, nam Asbestinum, Carystium, Indicum, Linum in- sed & vivum vocatur. Hoc igni non tantum non consumptibile quod- mitur, sed lavatur & extergitur. Idē Regum aliquot cadavera rogis injicienda & cremanda, tali linco fuerunt obvoluta, vitandæ consension cinerum, & his ab illis distinguendis. Ex hoc lino mātile habuit Nero, quod Nero ex contra gemmas atque aurum pretiosum, æstimabatur. hoc lino En tibi ducem & magistrā naturam, quæ digito id monstrat quod suam in ignibus mortem non reperiat. Ita damnati omnes ardebunt, & non deſagrabunt, urentur perpetuū, & nunquam consumentur, quærent in his flammis mortem, non reperient. Rectē Amandus exclamat: O ve æternum, nunquam finem habiturum! o finis si- ne fine, mors gravior omni morte; semper mori, & non posse unquam emori. Ita divinus Isaïas: Ignis eorum nunquam extinguetur. Et Apocalypticus ille angelus: Desiderabunt mori, Apoc. c. 9. & mors fugiet ab eis.

Salamandram in ignibus vivam aliquanto certē tempore durare posse, præter Aristotelem, Plinium, Galienum, Elianum, Dioscoridem, etiam D. Augustinus credidit.

A 2